

Sygn. akt VI K 336/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Grześ

Protokolant: p.o. staż. Agnieszka Ćwiklińska

bez udziału Prokuratora,

po rozpoznaniu na posiedzeniu,

sprawy karnej:

R. R. z d. R., s. F., A. z domu K., ur. (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

W dniu 06.02.2018 roku około godziny 12.45 w P. ul. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, nie zastosował się do znaku A-7 „ustąp pierwszeństwa przejazdu”, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z samochodem V. (...) nr rej. (...) którego kierujący A. B. wskutek wypadku doznał obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, utraty dwóch zębów, obustronnego złamania górnych i dolnych gałęzi kości łonowych, złamania masy bocznej kości krzyżowej lewej, złamania wyrostka poprzecznego prawego 5 kręgu lędźwiowego (L5) oraz złamania żeber VII i IX po stronie lewej co stanowi naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni 7,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

orzeka:

oskarżonego uznaje za winnego zarzucanego czynu, popełnionego w sposób i okolicznościach wyżej opisanych,

tj. przestępstwa określonego w art. 177 § 1 kk

i za to skazuje:

1. Na podstawie art. 177 § 1 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 10 (dziesięć) miesięcy, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk, warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,
2. Na podstawie art. art. 46 § 2 kk, orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego A. B. w wysokości 2'000 (dwa tysiące) złotych,
3. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z dnia 26 czerwca 2003 r.), zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w całości,

w wysokości 278,82 (dwieście siedemdziesiąt osiem 82/100) złotych oraz opłatę w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;

/-/ SSR Robert Grześ

UZASADNIENIE

na podstawie art. 424 § 3 kpk sporządzone na wniosek oskarżyciela tylko co do rozstrzygnięcia o karze

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 30 sierpnia 2018r. oskarżony K. R. został uznany winnym tego, że w dniu 06.02.2018 roku około godziny 12.45 w P. ul. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, nie zastosował się do znaku A-7 „ustąp pierwszeństwa przejazdu”, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z samochodem V. (...) nr rej. (...) którego kierujący A. B. wskutek wypadku doznał obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, utraty dwóch zębów, obustronnego złamania górnych i dolnych gałęzi kości łonowych, złamania masy bocznej kości krzyżowej lewej, złamania wyrostka poprzecznego prawego 5 kręgu lędźwiowego (L5) oraz złamania żeber VII i IX po stronie lewej co stanowi naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni 7, tj. przestępstwa określonego w art. 177 § 1 k.k.

i za to skazany:

1. Na podstawie art. 177 § 1 kk, na karę pozbawienia wolności w wymiarze 10 (dziesięć) miesięcy, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk, warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,

2. Na podstawie art. art. 46 § 2 kk, orzeczono nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego A. B. w wysokości 2'000 (dwa tysiące) złotych,

Oskarżony **R. R.** jest 70 letnim mężczyzną, posiada wykształcenie zawodowe, obecnie jest emerytem, otrzymuje emeryturę w wysokości 1.800 zł miesięcznie. Oskarżony jest żonaty, na swoim utrzymaniu nie ma nikogo.

Oskarżony w chwili popełnienia czynu nie był karany.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

1. wyjaśnień oskarżonego R. R. k. 60-61 i 81-82 w zw. z k. 103;

2. zeznań świadków:

- A. B. k. 43-44 w zw. z k. 103;

- K. K. k. 57-58, w zw. z k. 103;

- J. N. k. 73-74 w zw. z k. 103;

3. dokumentów:

- notatka urzędowa, karta 1-2,

- protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, karta 3-4,

- szkic, karta 5,

- dokumentacja fotograficzna, karta 6-9,

- protokół oględzin pojazdu, karta 10-13,

- protokół badania trzeźwości, karta 14-15,
- dokumentacja medyczna A. B., karta 22, 29, 67,
- opinia sądowo lekarska, karta 48, 69-70,
- dane osobopoznawcze o oskarżonym, karta 52, 71, 84.

Oskarżony R. R. przesłuchany zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przez Sądem I instancji, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i złożył wyjaśnienia. Wyjaśnieniom oskarżonego Sąd Rejonowy, co do zasady dał wiarę w całości, albowiem przyznanie się przez niego do winy korespondowało z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, który sąd uznał w całości za wiarygodny.

Sąd zważył, co następuje:

Poddając gruntownej, a jednocześnie swobodnej ocenie zgromadzony w przedstawionej sprawie materiał dowodowy, kierując się przy tym wskazaniem zawartymi w przepisach art. 7 i 410 k.p.k., Sąd uznał winę oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w części orzekającej niniejszego rozstrzygnięcia za bezsporną i w pełni udowodnioną.

Sąd zakwalifikował opisane w stanie faktycznym zachowanie oskarżonego jako przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

Dla jego bytu niezbędne jest wykazanie, że sprawca naruszył, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powodując nieumyślny wypadek, w którym inna osoba poniosła śmierć albo ciężki uszczerbek na zdrowiu. Przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego jest występkiem nieumyślnym, gdyż niezależnie od tego, czy sprawca naruszył zasady bezpieczeństwa ruchu umyślnie, czy nieumyślnie, skutek jest zawsze nieumyślny.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało bez najmniejszej wątpliwości, że oskarżony w sposób nieumyślny naruszył przepisy ruchu drogowego, w sposób, że kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, nie zastosował się do znaku A-7 „ustąp pierwszeństwa przejazdu”, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z samochodem V. (...) nr rej. (...) którego kierujący A. B. wskutek wypadku doznał obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, utraty dwóch zębów, obustronnego złamania górnych i dolnych gałęzi kości łonowych, złamania masy bocznej kości krzyżowej lewej, złamania wyrostka poprzecznego prawego 5 kręgu lędźwiowego (L5) oraz złamania żeber VII i IX po stronie lewej co stanowi naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni 7 umyślnie.

Rekapitulując, oskarżony nieumyślnie naruszył jedną z podstawowych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego jaką jest obowiązek określony w art. 5 Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. ((Dz.U. Nr 98, poz. 602) tj. z dnia 8 czerwca 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 1260)) zobowiązującą kierującego pojazdem do stosowania się do znaków drogowych. Oskarżony nie zastosował się do znaku nakazującego mu ustąpienie pierwszeństwa przejazdu i w konsekwencji wjeżdżając na skrzyżowanie, doprowadził do zderzenia z innym pojazdem, którego kierowca doznał obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności wielu narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

Postępując w opisany wyżej sposób oskarżony wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa określonego w art. 177 § 1 k.k.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi zdaniem Sądu żadnych wątpliwości i została w pełni wykazana.

Sąd wymierzył za to oskarżonemu na podstawie art. 177 § 1 k.k. karę pozbawienia wolności w wysokości 10 (dziesięć) miesięcy. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę wynik uzgodnień w tym zakresie pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym, a także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. W szczególności, do okoliczności łagodzących należy zaliczyć niekaralność oskarżonego w chwili popełnienia przypisanego mu przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jak również jego przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy. Jako okoliczność

obciążającą należy uznać fakt, rażącego naruszenia jednej z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodowanie rozległych obrażeń u pokrzywdzonego. Z drugiej jednak strony, oceniając dotychczasowy sposób życia oskarżonego należy dojść do wniosku, że nierespektowanie przez niego obowiązujących w ruchu drogowym zasad miało charakter incydentalny i wyjątkowy.

Mając na względzie tę ostatnią przesłankę, Sąd uznał, że oskarżony nie jest zdemoralizowanym sprawcą przestępstwa, a czyn jakiego się dopuścił ma w jego życiu charakter incydentalny i całkowicie przypadkowy. Oczywistym jest więc wniosek, że resocjalizacja oskarżonego nie musi przebiegać w warunkach izolacji od społeczeństwa. Sam fakt prowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego będzie dla oskarżonego wystarczającą przestrożą, uwrażliwiającą go w kierunku przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Z tego względu Sąd zadecydował o umożliwieniu oskarżonemu skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Sąd kierował się przesłankami stosowania tej instytucji zawartymi w art. 69 § 1 i 2 k.k. W opinii Sądu w przedmiotowej sprawie występuje oczywista przesłanka w postaci pozytywnej prognozy kryminologiczno - społecznej, gdyż na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary, zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. Ewidentnie oskarżony R. R. jest osobą, która zasługuje na dobrodziejstwo instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary jako całkowicie przypadkowy sprawca przestępstwa, który nie był w chwili popełnienia przestępstwa karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia, co daje podstawę do tego, aby przypuszczać, że oskarżony w czasie wyznaczonego okresu próby, a także po jego upływie, nie naruszy ponownie przepisów prawnych i nie popełni przestępstwa.

Zgodnie z dyspozycją art. 70 § 1 k.k. Sąd wyznaczył okres próby na 1 rok, uznając iż będzie to, wobec dotychczasowego zachowania oskarżonego jako uczestnika ruchu drogowego i popełnienia jedynego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym - okres całkowicie wystarczający do zweryfikowania, czy orzeczone wobec niego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania osiągnęła swoje cele w zakresie procesu resocjalizacji i czy oskarżony wyciągnął wnioski ze sprawstwa przestępstwa przeciwko zasadom bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Jak wyżej wspomniano, zdaniem Sądu orzeczenie o karze odpowiada wymogom określonym w art. 53 k.k. i tym samym spełni swoje cele w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej.

Sąd orzekł nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego A. B. w wysokości 2'000 złotych, mając na względzie możliwości płatnicze oskarżonego oraz ustalenia poczynione w tym zakresie pomiędzy oskarżonym, a Prokuratorem i Pokrzywdzonym.

/-/ SSR Robert Grześ